

D. Hæftelsen for skattens betaling.

De gældende regler om de skattepligtiges hæftelse for skattens betaling bygger på kommuneskatte- lovens bestemmelser om opkrævning og inddrivelse af skatten. I forbindelse med den foreslåede sær- beskatningsordning er der i det samtidig fremsatte forslag til ændringer i kommuneskatte- loven fore- slået nogle ændringer i disse regler. Herom henviser man i det hele til det nævnte lovforslag; men da kommuneskatte- lovens regler om dette spørgsmål tillige gælder for indkomst- og formueskatten til staten, gøres dog også her nogle bemærkninger derom.

Efter de gældende regler er manden ansvarlig for betalingen af de ham pålignede skatter. Betaler han ikke, kan skatten inddrives hos ham ved ud- pantning eller lønindeholdelse. Hos familieforsørgere kan højst indeholdes 25 pct. af lønnen, hos andre skatteydere højst 40 pct. Hvis udpantning for- gæves er forsøgt hos manden, kan udpantning ske i hustruens ejendele, hvis hun samlever med manden. Dette gælder, selv om hustruen ikke har skatte- pligtig formue eller indtægt. Efter forgæves ud- pantning hos manden kan der endvidere ske løn- indeholdelse hos hustruens arbejdsgiver, hvis hun samlever med manden. Hos hustruen kan højst indeholdes 20 pct. af lønnen. Indeholdelse hos hustruen sker kun, for så vidt ikke særlige grunde efter kommunalbestyrelsens skøn taler derimod.

Den foreslåede ordning går i hovedtræk ud på følgende:

Hvor hustruen ikke er særskilt ansat, opretholdes de gældende hæftelsesregler. Er hustruen særskilt ansat, hæfter hun og manden principalt for den skat, der er pålignet hver af dem. Er udpantning forgæves forsøgt hos den ene ægtefælle for den denne påhvilen- de skat, skal skatten kunne inddrives hos den anden ved udpantning eller lønindeholdelse. Denne subsidiære hæftelse skal dog som hidtil kun gælde under samlivet.

Der foreslås desuden nogle ændringer i de pro- center, hvormed lønindeholdelse kan ske.

E. Selvangivelsen.

I ligningslovens § 29 findes en regel om hustruens adgang til at gøre sig bekendt med den selvangi- velse, manden indsender, og om hendes ret til at medunderskrive den. Skriver hun under, pådrager hun sig dog ikke et større personligt ansvar for rig- tigheden af oplysningerne, end hun ville have, hvis hun ikke havde skrevet under.

Ifølge forslaget skal den hustru, der skal ansættes særskilt, være pligtig at indsende egen selvangivelse vedrørende den særskilte indkomst. Hustruen skal

underskrive selvangivelsen og have ansvaret for dens rettidige indsendelse og for rigtigheden af indholdet. Det er tanken, at manden skal kunne dra- ges til ansvar for svingagtigt forhold fra hustruens side efter samme regler, som gælder om hustruens ansvar for mandens forhold. Det vil sige, at han efter den gældende regel i lovebekendtgørelse nr. 212 af 19. juni 1964 om selvangivelsen af indkomst og for- mue, og foranstaltninger til kontrol med selvangi- velsen og om straf for skattesvig m. v. (kontrol- loven) § 14, stk. 2, bliver ansvarlig for forsætlig medvirken. En udtrykkelig bestemmelse herom har man fundet ufornøden, idet den nævnte bestemmelse i kontrolloven er anset for tilstrækkelig.

Ved udsendelsen af selvangivelsesblanketter vil det ikke være muligt at udsondre de hustruer, som har særskilt indkomst, og selvangivelsen må derfor sendes til alle gifte kvinder. Når hustruen ikke har haft indtægter, hvoraf kun skal beskattes særskilt, kan hun dog ifølge forslaget nøjes med at indsende en erklæring herom i en af finansministeren fore- skreven form; i disse tilfælde behøver hun altså ikke at indsende en egentlig selvangivelse.

Ifølge forslaget skal hustruens selvangivelse eller den særlige erklæring, der kan træde i stedet, kunne fremtvinges ved pålæg af tvangsbøder i henhold til kontrolloven. Endvidere skal der ifølge lovforslaget være adgang til at ansætte hustruens særskilte ind- komst skønsmæssigt, hvis hun ikke indgiver behørig selvangivelse eller erklæring.

Under den foreslåede særbeskatningsordning vil beslutninger angående den ene ægtefælles skatte- ansættelse eller skatteberegning meget ofte virke ind på den anden ægtefælles skattemæssige stilling. Hvis hustruen f. eks. gør gældende, at en indtægt med urette er henført til hendes særskilte indkomst, idet den i virkeligheden bør beskattes hos manden, er det klart, at ægtefællerne kan have hver sin selv- stændige interesse i sagens udfald. Ifølge lovfor- slaget er det den ægtefælle, som ansættes af den største skattepligtige indkomst, der skal stilles som familieforsørgere; også dette forhold vil medføre, at beslutninger vedrørende den ene ægtefælles ind- komstansættelse ofte får betydning for den anden ægtefælles skattetilsvær.

Lovforslagets § 1, nr. 11, indeholder nogle særlige bestemmelser, der har til formål at give en ægte- fælle mulighed for at varetage sine interesser i for- bindelse med den anden ægtefælles skatteansættelse. Ifølge forslaget til § 29, stk. 4, 2. pkt., i ligningsloven skal manden således have ret til at blive bekendt med hustruens selvangivelse og med hendes skatte- ansættelse. Hustruen har allerede en tilsvarende ret efter den gældende regel i § 29, stk. 1.